

ΛΗΕΚΛΟΤΟΝ ΠΟΙΗΜΑ(*).

—οοο—

διήγησις συνοπτική διὰ στίχων πολιτικῶν ὁμοιο-
καταλήκτων περὶ τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐπισυμβά-
σης πυρκαϊᾶς τοῦ πατιέρου ναοῦ τῆς ἀναστά-
σεως τοῦ κυρίου ἡμῶν, καὶ περὶ τῶν ἐν βα-
σιλευσίᾳ τῶν πάσων γενομένων μου-
ραφῶν μετὰ τῶν ὁρμενίων, καὶ περὶ
τῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ διαφόρων ἀ-
ποστασιῶν καὶ καταδρομῶν συν-
τεθείσα παρὰ τινος ζηλωτοῦ
ἀγιοταφίτου χάριν τοῦ ὁρ-
θοδόξου γένους τῶν
Ῥωμαίων.

Θέλω εἰς τοὺς μετ' ἐμὲ, ἐγγράφως νὰ ἀφήσω,
τὰ πραγματικὰ συμβέβηκα μὰ πόθεν νὰ ἀρχίσω;
ἡ χεὶρ μου παραλύεται ὁ κάλαμος ἐκπίπτει,
ἰαγγίξ δέ μου ὁ νοῦς καὶ ἡ ψυχὴ μου φρίττει.
τὰ δάκρυα ποταμῶν ἐκ τῶν ὁμμάτων τρέχουν,
καὶ οἱ βρεῖς μου στεναγμοὶ παράκλησιν δὲν ἔχουν.
ἀλλ' ἵνα ἀσπληγέστερος μὴ μείνη ἡ κακία,
τῶν ὁρμενίων τῶν κακῶν οἵτινες εἰν' αἰτία.
γνωσθῇ καὶ τοῖς μετ' ἐπειτα αὐτῶν ἡ δουλοπῆς,
ἐνδυναμοῦμαι σαῖς εὐχαῖς πατριαρχῶν ἀκρότης.
εἰς τοὺς χιλιούς καὶ ὀκτὼ καὶ τοὺς ὀκτακοσίους,
ἀπὸ χριστοῦ γεννήσεως χρόνους τοὺς σωτηρίους,
συνέβη ἡ πυρκαϊὰ ναοῦ τοῦ πανθαυμάστου,
τῆς ἀναστάσεως χριστοῦ θεοῦ τοῦ κοσμοπλάστου.
τριακοστὴ δ' ἐτύγγανε τότε τοῦ σεπτεμβρίου,
ἐν ᾗ πανηγυρίζομεν μνήμην τοῦ γρηγορίου.
τότε οἱ ἀθεόφοβοι ἀπὸ μέγαλον φθόνον,
εἰς τὸν ναὸν πῦρ ἔβαλον χωρὶς κανένα πόνον.
ἀγδύη ὥρᾳ τῆς νυκτὸς ἄρχησεν ἡ φωτιά,
ὡ πρῶτον φοβερὴν φρικτὴν, ὡ τόλμη ὡ κακία.
ἦμεν δὲ τότε ἅπαντες ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ,
ὁρμίζοντες πρὸς κύριον πνεύματι καὶ καρδίᾳ.
ἐν ἐκκλησίᾳ τῇ σεπτῇ τῇ τοῦ πατριαρχείου,
ἐξ ἧς ἔρχεται καθαρῶς ὁ τάφος τοῦ κυρίου.
ὠδὸν δὲ πέμπτην ψάλλοντες κανονικῶν ᾠδῶν,
τοὺς ἀπυνῆτες κώδωνας (α) ὡ τῶν δυστυχημάτων
ἠκοίσταμεν νὰ κρούωνται καὶ νὰ ἀντιβοῦσι,
κ' εἰς τὸν ναὸν πολλὰς φωνὰς ὅπου νὰ ἀντηχοῦσι.

(*) Ἑστία ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Δημοσιεύεται δὲ
πρὸ πάντων διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἐξιστορεῖ συμβεβηκός πολὺ-
κροτὸν, οὗτινα οἱ συνέπαιται καὶ σήμερον ἐστὶ μετὰ ἡμῶν
καὶ ἐπέκεινα ἐκατόνταετηρίδα, ἐπενεργήσαντες εἰς τὰς περὶ
τῆς ἐπισκοπῆς τοῦ Ἀγίου Τάφου ἀποφάσεις. Σ. Π.

(α) Τούτους τοὺς κώδωνας ὅταν ἔχωσι καμμίαν ἀνάγκην
καὶ χρεῖαν καταπαύουσιν οἱ ἐν τῇ ναφ' πατέρες τότε μόνον
πηγαίνουσι καὶ κρούουσι, διὰ νὰ ἀκούσῃ οἱ ἐν τῇ πα-
τριαρχίᾳ πατέρες, καὶ νὰ δράμωσιν εἰς βοήθειαν αὐτῶν.

εὐθὺς οὖν τὰ παράθυρα ναοῦ πατριαρχείου,
(ἐξ ὧν ὡς εἶπον φαίνεται ὁ τάφος τοῦ Κυρίου)
ἠνοῖξάμεν πρὸς τὰς φωνὰς τί εἶναι νὰ ἰδοῦμεν,
καὶ ἀνελπίστως βλέπομεν φωτιὰν καὶ ἀποροῦμεν.
ἐξῆλθαμεν οὖν τάχιστα ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας,
καὶ ἕκαστος συνέτρεχε μὲ τρόπους σωτηρίας.
οἱ μὲν τοὺς Τούρκους θυρωροὺς οἴκοθεν ἐφωνοῦσαν,
ἀπὸ τὰς στέρναις ἄλλοι δὲ νερὸν ἐκσυβαλοῦσαν.
ἀλλὰ τὸ πῦρ ἐπαυξήθη ἐν ὑψοῦτο μετεώρως,
καὶ ἀνωφελῆς παντάπασιν τῶν ἔξωθεν ὁ κύρος.
διότι οἱ παγκράτιστοι μὴ θέλοντες νὰ σβύσῃ,
νεῦτι βράκι ἐχύναν τὸ πῦρ γιὰ νὰ αὐξήτῃ.
ἐλθόντων δὲ τῶν θυρωρῶν ἠνοίγη μὲν ἡ πόρτα,
ἀλλ' ἔκαιον τὰ ἐνδοθεν ὡς τὰ ξηρὰ τὰ χόρτα.
κ' εἰς τὸν ναὸν ἐμβήκασι πολλοὶ ἀπ' τοὺς πατέρας,
ἐκστατικοὶ πλὴν ἔμειναν εἰς ἐν τοιοῦτον τέρας.
τέσσαρες τότε δ' εὐσεβεῖς Ῥωμαῖοι εὗρεθῆκαν,
οἵτινες καὶ ὁρμήσαντες εἰς τὸν ναὸν ἐμβήκαν.
οἱ δὲ λοιποὶ τῶν εὐσεβῶν ὅλ' ἦσαν κοιμισμένοι,
πυρκαϊᾶς δὲν εἶχασιν εἶδῃσιν οἱ καίμενοι.
πάλιν δ' οἱ τέσσαρες αὐτοὶ εὐγῆκαν κ' ἐφωανάξαν,
ζυπνήσατε ὁρθόδοξοι μετὰ κλαυθμοῦ ἐκράξαν.
ἀπὸ αὐτῶν οὖν τὰς βοὰς ἠγέρθησαν συνάμα,
καὶ συνδραμόντες βλέπουσι θρηνώδες ἄγνω θαῦμα.
καὶ πάντες ἠγωνίζοντο τὴν φλόγα ν' ἀπαντήσουν,
καὶ ἄλλοι πάλιν ἔτρεξαν ὀντάδες νὰ κρημνίσουν.
ὅμως τὸ πῦρ προέλαβε τὰ κάτωθεν κελλεῖα,
καὶ ἄρχισαν νὰ καίωνται ἐν πλείστη εὐκολίᾳ.
ὀπίσω οὖν ἐγύρισαν ἐκείθεν γιὰ νὰ φύγουν,
μὲ τὴν φυγὴν τῶν προφανῇ θάνατον ν' ἀποφύγουν.
καὶ σιδηρὰ παράθυρα συνέτριψαν τσακῆσαν,
καὶ μέρη εἰς διάφορα δρομαῖοι ἐπηδῆσαν.
ὅσοι δὲ πάλιν ἔδραμον εἰς τὸ καθολικὸν μας,
τὸν θαυμαστὸν περίρημον περικαλλῇ ναὸν μας.
τὰ τέμπλη μὲ κιλίμια ἐσκέπαζον βρεμμένα,
καὶ τὸ νερὸν κατέχεον εἰς ταῦτα ὅλο ἕνα.
ἀλλ' ἐξαφνὰ ἐκόρωσεν, ὡ τῶν ἐμῶν πταισμάτων,
ὁ γολγοθᾶς ὁ πάνσεπτος, ὡ τῶν Θεοῦ κριμάτων,
συνάμα δὲ καὶ οἱ λοιποὶ ὀντάδες καὶ κελλεῖα,
καὶ ὅλα τὰ τέμπλη ἐνταυτῷ, ὡ συμφορὰ ἀθλία.
ἀπ' τὴν πολλὴν δὲ τὴν φωτιὰν δὲν πρόφθασεν ἄρπάξῃ,
κάνεναι τί κειμήλιον καὶ ἄλλοῦ νὰ τὸ φυλάξῃ.
καὶ ἐτῆ ὅλα τ' ἄφηκαν στὴν μέσην καὶ εὐγαίνουν,
ἐσχάτισαν δὲν ἴξωσαν ποῦ εἶναι ποῦ πηγαίνουν.
ἄλλοι εἰς μέρη φράγνικα ὁρμησαν καὶ ἐμβήκαν,
καὶ ἄλλοι ἄλλοῦ ἐφυγον καὶ μόλις ἐσωθῆκαν.
ἕτεροι πάλιν ἔτρεξαν μέσα ἐκατεβήκαν,
στὴν τόπον τῆς εὐρέσεως Σταυροῦ καὶ ἐκρυβήκαν.
ὅμως ἐκεῖνοι θάνατον πρόσμεναν οἱ καίμενοι,
διὸ καὶ ἐκ τοῦ φόβου τῶν ἦσαν νενεκρωμένοι.
τὸ πῦρ γὰρ ἐπλησίαζε καὶ ἔμελλε νὰ πιάσῃ,
τὸ μέρος ποῦ κατέφυγον καὶ νὰ τοὺς κατὰκρύσῃ.

ἀλλ' ἀβλαβεῖς διέμειναν ὡς θέλω σᾶς ἐκφράσει,
 τὸν τρόπον καὶ τὸ αἷτιον καὶ θέλετε θαυμάσει.
 ἀφ' οὗ τὰ τέμπλη ἅπαντα κ' ὁ γολγοθῆς ὁ θεῖος,
 ἐκόρωσαν καὶ ἀναψαν, βαθεῖ ὡ ποῖος θρῆνος,
 καὶ τὰ σκευοφυλάκια τὰ δύο τὰ μεγάλα,
 τὸ θαυμαστόν τε σύνθρονον, ὁμοίως καὶ τὰ ἄλλα.
 οἱ στύλ' οἱ σωμακένιοι μετὰ τῶν δολαπίων,
 ποῦ εἶχον θεῖα λείψανα θαυματουργῶν ἁγίων.
 εἰκόνας εὐαγγέλια, κιθῶτί' ἀσιμένια,
 σταυροὺς καὶ ἄλλα ἄπειρα σκεύη μαλαγματένια.
 τοῦ ἱεροῦ κατέσκηψαν κολώναις ἐν τῷ ἄμα,
 καὶ ἀχυσάδῃ ἐπεσε τότε εὐθὺς ἀντάμα.
 καὶ οὕτω πίπτουσα αὐτῇ τὴν θύραν εἶχε κλείσῃ,
 διὸ τὸ πῦρ οὐχ εὗρισκε τόπον νὰ εἰσχωρήσῃ.
 μαθόντες δ' ἔπειτα ἡμεῖς, ὅτι ἐκατεβήκαν,
 τινὲς εἰς τῆς εὐρέσεως τὸν τόπον καὶ κρυφθῆκαν.
 τῆς τρούλης ἐν περὶ θύρον συντρίψαμεν ἐν βίᾳ,
 εὐρέσεως τῆς τοῦ σταυροῦ κ' ἐξέριψαμεν σχοινία.
 καὶ ἔτ' οὖς τραβίξαμεν ὅλους νενεκρωμένους,
 καὶ ἔτ' οὖς γλυτώσαμεν, πλὴν μισαποθνεύοντες.
 καθολικοῦ δὲ ὁ κουμπὲς ξύλινος ὁ μέγας,
 μέγαν λέγω διατὶ ἦν πέτρινος καὶ ἄλλος.
 σωσταῖς τρεῖς ὥραις ἔκκειεν, ἴσως καὶ παραπάνω,
 καὶ ἔπειτα ἐκρήμνισεν, οἶμοι ὅπως ἐπάνω,
 στὸ ἅγιον κουδούκλιον καὶ οὕτως ἐκρημνίσθη,
 καὶ τούτου ὁ μικρὸς κουμπὲς τελείως ἤφρανίσθη.
 ἡ θαυμασταῖς δὲ τοῦ κουμπὲ κολώναις ἡ μεγάλαις,
 θαρρῶ πῶς δὲν εὗρισκονταὶ ἄλλου τέτοιαις ἄλλαις.
 ὅλαις ἐγίνηκαν εὐθὺς κονιορτοὺς ἁλεῦρι,
 θέλει ταῖς κλάσει βέβαια ἐκεῖνος ποῦ ταῖς ξεύρει
 ὅλος ὁμοιάζ' ὁ ναὸς τὴν ὥραν φεῦ ἐκείνη,
 βαθυλωνία κάμινος ἀπ' τὸ πολὺ γιγγκίνι.
 τάφος πλὴν ὁ πανάγιος ὁ κεχαριτωμένος,
 με ὅλον ποῦ ἐκ τοῦ πυρὸς ἦν περικυκλωμένος,
 ὅλος διέμειν' ἀβλαβῆς, τελείως δὲν πειράχθη,
 τὸ πῦρ δὲν τὸν πλησίασε καὶ σῶος ἐφυλάχθη.
 οὐ μόνον δ' ὁ πνευμάτιος τάφος ὁ τοῦ Κυρίου,
 ἀλλὰ κ' ἐκεῖν' ἡ ξύλινη πόρτα τοῦ κουδουκλίου.
 τοιοῦτοτρόπως τὸ λοιπὸν ἐκάθ' ἐκρημνίσθη,
 ὅλος ὁ πάνσεπτος ναὸς τελείως ἤφρανίσθη.
 εἰς τρεῖς ὥραις ἐκάθ' ἡ φεῦ, ὁ θαυμαστός ἐκεῖνος
 ναὸς, πλὴν μέγας ἔγινε τότε κλαυθμὸς καὶ θρῆνος.
 οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ τόσον θρηνηλογοῦσαν,
 ὅπου κ' αὐτοὺς τοὺς δυσσεβεῖς εἰς δάκρυα κινοῦσαν.
 τῆς ἱερουσαλὴμ οἱ κάτοικοι ὅλ' ἦσαν μαζωμένοι,
 ἐμπροσθεν τούτου τοῦ ναοῦ, καὶ ὅλοι λυπημένοι.
 οἱ μὲν πιστοί, ἄχ, ὡ νὰς, πῶς κατεστάθης κράζαν,
 ἀλλὰ, ἀλλὰ οἱ τοῦρκοι δὲ ἐλθαμβοὶ ἐφωνάζαν.
 κάθε πιστὸς χριστιανὸς λοιπὸν ἄς καταλάβῃ,
 καὶ εἰς αὐτὴν τὴν συμφορὰν συμπάθειαν ἄς λάβῃ.
 ἔτ' οὖν λοιπὸν ἐπέρασεν ἡ νύξ ὅλη ἐκείνη,
 ἀφ' οὗ δὲ ἐξημέρωσε σύνοδος πάλ' ἐγίνη.

ἀγίας πόρτας ἐμπροσθεν κ' ἦλθον οἱ οὐλαμάδες,
 οἱ γιαντιζάροι καὶ λοιποὶ ἀγιάνιδες ἀγάδες.
 καὶ στήσαντες τζαδίρια ὅλοι τοὺς ἐκαθήσαν,
 ἀλλὰ, ἀλλὰ νὰ λέγωσι πάλιν ξαναρχινῆσαν.
 καὶ τοὺς ῥωμαίους πρόβαξαν πόρταν ναοῦ νὰ κτίσουν,
 γιὰ νὰ μὴν ἐμβουν οἱ κακοὶ καὶ τοὺς παρενοχλήσουν.
 οἱ οὖν ῥωμαῖοι ἔκτισαν τὴν πόρταν ξερολίθη,
 καὶ πορτοποῦλαν ἄρτησαν καὶ εὐγαῖον τὰ πλήθη.
 λοιπὸν αἱ ἄλλαι αἱ φυλαὶ ἄρχισαν νὰ διαλέγουν,
 ταῖς πέτραις καὶ τὰ χρώματα δικά τους νὰ τὰ λέγουν.
 μέσα δὲ εἰς τὰ χρώματα τὰ ὄντα πρὸς τὰ μέρη,
 κοπτῶν ἐκεῖ εὐρήκασιν χωσμένον τὸν δερδέρη.
 ἐκεῖνον ποῦ πρωτόβαλεν εἰς τὸν ναὸν φωτίαν,
 ἥτις μᾶς ἐπροξένησε τόσην φθορὰν ζημίαν.
 ἀφ' οὗ λοιπὸν στὸν νάρθηκα ναοῦ ἐσυναχθῆκαν,
 ὡς εἶπον οἱ ἐφέντιδες ὅλοι ἐμαζωχθῆκαν.
 κατέβηκαν με δάκρυα ῥωμαῖοι κ' ἐφιλοῦσαν,
 τὰς χεῖρας τῶν ἐφέντιδων κ' ἐλεεινολογοῦσαν.
 λέγοντες κρίσιν θέλομεν ἐφέντιδες νὰ γένῃ,
 ὁ καμαρὲς (1) ἐκάθηκε τί ἄλλο πλέον μένει.
 ἄς ἔλθουν οἱ ἄρμένιοι νὰ ἀπολογηθῶσι,
 γιὰ τὴν φωτὶαν ποῦ ἔβαλον νὰ μᾶς ἀποκριθῶσι.
 ἔστειλαν οὖν τοὺς μήνυσαν νὰ ἔλθουν ἐν τῷ ἄμα,
 ἵνα κριθῶσι με ἡμᾶς γιὰ τὸ κακὸν τοὺς δράμα.
 ἦλθεν οὖν πρῶτος ἐξ αὐτῶν ὁ κακομαντριάρχης,
 ὁ τῆς κακίας αἷτιος καὶ ὁ ἐπιβουλάρχης.
 ὁ δραγουμάνος δεύτερον καὶ καθεξῆς οἱ ἄλλοι,
 ἄς ἔχουν τὸ ἀνάθεμα ὅλοι μικροὶ μεγάλοι.
 ἐν ᾧ δὲ οἱ παρμιάροι τὰς χεῖρας ἐφιλοῦσαν,
 ἐφέντιδων ἀγιάνιδων καὶ τοὺς ἐχαίρετοῦσαν.
 τζεκίνια στὰ χεῖρα με ἄπειρα φλωρία,
 τοὺς ἔδωκαν καὶ ἔκαμαν αὐτοὺς ὡσάν ἀρνία.
 ἡμεῖς δὲ ταῦτα βλέποντες ὄντες ἐκεῖ πλησίον,
 θέλει χαλάσει ταῖς δουλιαῖς εἶπομεν τὸ χρυσίον.
 μ' ὅλον τοῦτο ὡς πλούσιοι ἂν ἔδωκαν πουγγεῖα,
 εἰς μάτην τὰ ἐξώδευσαν τὰ βρωμερὰ ἀγγεῖα.
 εἶπον οὖν τότε πρὸς αὐτοὺς μουλλᾶς καὶ οἱ ἀγάδες,
 τί ἦν αὐτὸ τὸ τόλμημα ἀχρεῖοι μασκαράδες.
 δὲν ἐφοβήθητε θεὸν κ' ἐβάλετε φωτίαν,
 μέσα εἰς τέτοιον ναόν; βαθεῖ εἰς τὴν κακίαν,
 αὐτοὶ δὲ ἀπεκρίνοντο με ἀδιαφορίαν,
 με ἔπρσιν βαρβαρικὴν καὶ με ἀλαζονείαν.
 ἡμεῖς μαζοὺς δὲν βάλαμεν εἰς τὸν ναὸν φωτίαν,
 καὶ πῶς ἡμεῖς τὴν βάλαμεν ἔχουσι μαρτυρίαν;
 κατὰ χατᾶν πῶς ἔγινεν ὅλοι ὁμολογοῦσι,
 ὅχι μαζοὺς ἐπὶ ταῦτο οἱ πάντες μαρτυροῦσι.
 τότε οἱ ῥωμαῖοι ἅπαντες καὶ φράγκοι τινὲς ἄμα,
 καὶ οἱ πατέρες μας ὁμοῦ εἶπον ὅλοι ἀντάμα.
 χαζοὺς ἂν δὲν τὴν βάλετε μόνον χατὰς ἐγίνῃ,
 γιὰτὶ δὲν συνεπάσχετε τότε τὴν ὥρα κείνη,

(1) Ὁ ναὸς τῆς ἀναστάσεως ἦτοί ὁ ἅγιος τάφος λέγεται παρὰ τοῖς ὀθωμανοῖς καμαρὲς.

ποῦ ἦν ὀλίγη ἡ φωτιὰ κ' ἐδύνατο νὰ σβύσῃ,
 ἀλλὰ ῥακὶ ἐχύναντ' ἐκ νεῦτι γιὰ ν' αὐξήσῃ;
 αὐτοὶ δὲ τὰς ἐλπίδας τῶν ἔχοντες στὰ φλωρία,
 ὅπου προτοῦ ἐμοίρασαν, εἶπον μ' ἀψηφισία
 ἡμεῖς ἂν τὸν ἐκάσασμεν, ἡμεῖς πάλιν μποροῦμεν,
 καινούριον νὰ τὸν κτίσωμεν καὶ δὲν ἀδυνατοῦμεν.
 νομίζοντες πῶς τὰ φλωρία ποῦ τότε εἶχαν δώσουν,
 ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐνοχὴν θέλουν τοὺς ἀθωώσουν.
 ἡμεῖς οὖν τότε ἐκράζαμεν μαρτύρων τίς ἡ χρεῖα;
 σαχὰ δὲ ὅλουν ἐφέντλερ ἐφάνη ἡ κακία.
 κ' ἀναφορὰν ζητήσαμεν καὶ κρίσεως ἱλάμη,
 ἀπ' τὸν μουλὰν μετχιζαδὲν, ἤηλον διὰ νὰ κάμῃ
 ὁ καμαρὸς πῶς κήκεν ἐκ μέρους ἀρμενίων,
 καὶ ὅλα τὰ σκεύη ἐν αὐτῷ ῥωμαίων τῶν ἀθλίων.
 ἔπειτα ὁ ἐπίτροπος κύρ μισαήλ ὁ πάνυ,
 μητροπολίτης πέτρας ὢν, σύνοδον κοινὴν κάμνει
 καὶ θρόνου τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ἀρχιμανδρίτας,
 καὶ ἀπαξάπαντας καλεῖ τοὺς ἀγιοταφίτας.
 καὶ μετὰ τὴν συνέλευσιν γράμματα ἐγραφεθῆκαν,
 ἐκ τῶν πατέρων δύω δὲ εὐθύς ἐψηφισθῆκαν.
 καὶ ἔλαβον τὰ γράμματα τοὺς ἄφησαν ὑγείαν,
 καὶ εἰς Κωνσταντινουπόλιν ἐκίνησαν μὲ βίαν.
 νὰ δώσωσι τὴν εἰδήσιν αὐτοῦ τοῦ γιανγκινίου,
 ἀπὸ συνέβη στὸν ναὸν τάφου τοῦ παναγίου.
 πρὸς τὸν μακαριώτατον τὸν τότε κυριάρχην,
 τῶν Ἱεροσολύμων δὲ, Ἀνθιμον πατριάρχην,
 ἀπὸ ἱάφρα κίνησαν ὁγδόη ὁκτωβρίου,
 καὶ εἰς τὴν πόλιν ἐφθασαν δεκάξη νοεμβρίου.
 ὁ πατριάρχης δ' ὁ κλεινὸς ἦν τότε ἀποθαμμένος,
 στὸν θρόνον ὁ διάδοχος ἦτον καταστημένος.
 γενναῖος ὁ πολύκαρπος, ὅς πρὸ καιροῦ ψηφίσθη,
 καὶ τότε δὲ ὡς ἐκλεκτὸς κανονικῶς ἰδρύθη.
 πατριρχείας νέας οὖν πέμπτη ἦτον ἡμέρα,
 καθ' ἣν οἱ ἄνω ἐφθασαν κ' εἶπον τὸ καλημέρα.
 καὶ ἔδωκαν τὰ γράμματα εἰς τὸν διάδοχόν του,
 ἐπιγραμμένα ἦτον πλὴν εἰς τὸν προκάτοχόν του.
 καὶ ἄρχισαν ἐκ στόματος νὰ τῷ καθιστοροῦσι,
 τὰς τραγωδίας τοῦ ναοῦ καὶ νὰ δακρυῖτο.
 ὡς δ' ἤκουσεν ἀπὸ αὐτοῦ ταύτας τὰς τραγωδίας,
 ὁ δυστυχὴς πολύκαρπος τὰς νέας ἀγγελίας.
 ἐλιγοθύμησεν εὐθύς ἐκστατικῶς ἐγέννη,
 ἀλλὰ τίς ταῦτ' ἀκούωντας νεκρὸς δὲν ἀπομένει;
 οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔτρεχον δάκρυα σὰν ποτάμι,
 τί νὰ εἰπῇ δὲν ἔξευρε, τὸ τί δὲ καὶ νὰ κάμῃ.
 ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐκλαυσε πικρῶς καιρίως ἐλυπήθη,
 ἀνέστη εὐθύς ὀρθίος κυρίου ἐδέχθη.
 καὶ ταῦτα εἶπε πρὸς θεὸν μετὰ συντετριμμένης,
 καρδίας του πρὸς κύριον καὶ τεταπεινωμένης.

Εὐχὴ.

ὦ μακρόθυμε θεέ μου
 πολυέλεε χριστέ μου.

ἐπουράνιε πατήρ μου,
 ποιητά μου καὶ σωτήρ μου.
 ἁμαρτάνων καθ' ἐκάστην,
 παροργίζωσε τὸν πλάστην.
 παραβαίνων ἐντολὰς σου,
 ἀθετῶ τὸ θέλημά σου.
 διὸ ἐξ ἀνομιῶν μου,
 καὶ τοῦ πλήθους τῶν κακῶν μου.
 συνεχώρησας καὶ ἡγῆσαι,
 τέφρα ὅλως γενηθῆναι.
 τὸν πανθαύμαστον ναόν σου,
 τὸν τῆς ἀναστάσεώς σου.
 ἀπὸ τῶν ὑπεραντίων,
 πίστεως καὶ πολεμίων.
 σοὶ οὖν ταπεινῶς προστρέχω
 ἄλλον γὰρ ἐκ σοῦ οὐκ ἔχω.
 καὶ προβάλλομαι πρεσβείαν,
 σὴν μητέρα παναγίαν.
 οἰκτιρὸν με ποιητά μου,
 πάριθε τὰ πταίσματά μου,
 εὐδοκῶν ἀνεγερθῆναι,
 καὶ ἀνοικοδομηθῆναι.
 ὡς καὶ πάλαι τὸν ναόν σου,
 τὸν πανυπερσεβαστόν σου.
 πάντα γὰρ ὦ ποιητά μου,
 δυνατὰ σοὶ λυτρωτά μου.
 ἵνα πάντες ἁνυμνῶμεν,
 εὐχαρίστως προσκυνῶμεν.
 σοῦ τὴν παντοδυναμίαν
 ἄμετρον σου εὐσπλαγχνίαν.
 νῦν καὶ ἄει,
 καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.
 καὶ μετ' αὐτὴν τὴν προσευχὴν τὴν γέμουσαν δακρύων,
 πέρνει εὐθύς τὰ γράμματα ἅπτεται τῶν χωρίων.
 καὶ πρῶτον τὴν πανέκλαμpronκούρτην αὐτὸς πηγαίνει,
 τὴν τῶν μουρουζιδωνοφηνι πρῶτον σ' αὐτὴν ἐμβαίνει.
 καὶ εἰς ταῖς ἄλλαις καθεξῆς κούρταις καὶ διηγείται,
 τὰς τραγωδίας τοῦ ναοῦ ἐξ ὧν παρηγορεῖται.
 ἡ μουρουζαῖα κούρτη δὲ, ἣν εἶθε περιέποι,
 ὁ πολυέλεος θεὸς καὶ εἶθε περισκέποι.
 μαθοῦσα ταῦτα τὰ δεινὰ καὶ πάντα ἐπιγνοῦσα,
 εἰς ἄκρον ἐταράχθη μὲν πᾶσα δακρυῖτο.
 τὸν δὲ μακαριώτατον κατέστησεν ἀνδρεῖον,
 καὶ ἀπελθεῖν εἶπεν αὐτῷ εἰς τὸ πατριαρχεῖον.
 ἵνα ἐκεῖ συνέλθωσιν ἅπαντες οἱ πρεσβύτες,
 τοῦ γένους τε οἱ πρόκριτοι ἀρχιερεῖς καὶ θῆται.
 [τοῦ γένους τε οἱ πρόκριτοι καὶ ἐσναφιῶν πρεσβύτες.]
 ὁ οὖν μακαριώτατος ἐκαῖθεν κατεβαίνει,
 τῷ παναγιωτάτῳ δὲ μηνύει καὶ πηγαίνει.
 καθιστορεῖ τὰ τρέξαντα τὰς νέας δυστυχίας,
 θρηνῶν ἀπαρηγόρητα μὲ πόνον τῆς καρδίας.

ὅστις καθὼς τὰ ἤκουσε καὶ ἐπληροφορήθη,
 ἐδάκρυσεν ἐθρήνησεν εἰς ἄκρον ἐλυπήθη.
 καὶ παρευθὺς ἐπρόσταξεν εἰδῆταις νὰ σταλθῶσι,
 μικροὶ μεγάλοι τὴν ἐξῆς ὅλοι νὰ συναχθῶσι.
 πρόκειται γὰρ ὑπόθεσις μεγάλη ὑπερτάτη,
 πᾶσων τῶν ὑποθέσεων ἡ ἀναγκαιοτάτη.
 ἅπαντες οὖν συνήχθησαν ἀρχιερεῖς καὶ θῦται,
 τοῦ γένους τε οἱ πρόκριτοι καὶ ἐσναφίων πρεσβῦται.
 τοιαύτη δὲ συνέλευσις ποτὲ δὲν εἶχε γένει,
 ἀλλ' οὔτε ἄλλοτε θεὸς ποτέ μου νὰ μὴν γένει.
 ἦν δὲ παναγιώτατος τότε ὁ ἐκ μουδανίων.
 φημί ὁ κύρ καλλίνικος θαυμάσιος τὸν βίον.
 πρωτόθρονος δ' ἐτύγγανε τότε καὶ Καισαρείας,
 ὁ κύριος φιλόθεος πάσης καππαδοκίας.
 ἐφέσου διονύσιος δ' ἀπὸ βυζαντίου,
 ἡράκλειαν δ' ἐστόλιζαν τὰ ἔργα μελετίου
 κυζίκου ὁ μακάριος, καὶ ὁ νικομηδείας,
 κύριος ἀθανάσιος ὅλοι ψυχῆς ἀνδρείας.
 γικκίας ὁ κύρ δανιήλ, χάλκης ἱερεμίας,
 δέρκων ὁ κύρ γρηγόριος πάντες σειρᾶς ἀγίας.
 ὁ κύριος γεράσιμος ὁ ἐκ τῆς νήσου κρήτης,
 θεσσαλονίκης οὗτος ἦν τότε μητροπολίτης.
 ὁ κύριος μελέτιος ἦν νεοκαισαρείας,
 καὶ ἱκονίου κύριλλος ὁ χρύσανθος Βεζβόριος.
 ὁ ἀθηνῶν γρηγόριος ἐκ δὲ τῆς χερσονήσου,
 δράμας ἦν τότε ἰωσήφ ὁ ἐκ τῆς Πελοποννήσου.
 ὁ δὲ ἰωαννίκιος ἀγκύρας ἦν ἐκ χίου,
 τοῦ προῖλάδου ὄντος δὲ κυρίου περθενίου.
 ὁ κύριος νεόφυτος ἦν τότε μαρωνείας,
 ἔχοντες ζῆλον σύμπαντες μετὰ θεοσεβείας.
 ὁ νικηφόρος ἔμπρου ἦν, ἀλλὰ καὶ ἐλασσώνος,
 ὁ κύρ ἰωαννίκιος ἦν τελευταῖος μόνος.
 τοὺς συναλθόντας δ' ἄρχοντας καὶ γένους τοὺς προ-
 κρίτους,
 δὲν σημειῶ ὑπάρχοντας ὄντως δυσαριθμήτους.
 ἀφοῦ λοιπὸν συνήχθησαν εἰς μέσον ἐπροβλήθη,
 πυρκαϊᾶς ἡ εἰδήσις καὶ ἐκοινολογήθη.
 μαθόντες δὲ οἱ σύμπαντες τὴν πάντολμον κακίαν,
 τὴν ἐλευθρίαν συμφορὰν τὴν τόσῃν τε ζημίαν
 ὅλοι πικρῶς κατέκλινον ὅλοι ἀναστενάξαν,
 μετὰ κλυθμοῦ ὀδυνηρῶς ἅπαντες ἐφρονάξαν.
 τῶν εὐσεβῶν πάντων ἡμῶν κλέος καὶ κτύχημά μας,
 εἶναι ἡ ἱερουσαλὴμ σεπτὴν προσκύνημά μας.
 ὁ κύριός μας ἐξ ἀγνῆς ἐν ταύτῃ ἐσαρκώθη,
 καὶ τὰ φρικτὰ ὑπέμεινε πάθη καὶ ἐσταυρώθη.
 τὸ σῶμά του τὸ ἄχραντον ἐκαὶ τάφῳ ἐτέθη,
 καὶ ἐκ τοῦ τάφου ὡς θεὸς τριήμερος ἠγέρθη.
 ἐκεῖθεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀνῆλθεν ἐν εἰρήνῃ,
 ἐκαὶ πάλιν ἐλεύσεται τὸν κόσμον ἵνα κρίνῃ.
 ἐκαὶ πνεῦμα παράκλητον ἐπὶ τοὺς ἀποστόλους,
 κατήλθε καὶ ἐφώτισε μικροὺς μεγάλους ὅλους.
 ἐκεῖθεν ἐξελέλυθεν ὁ νόμος τοῦ κυρίου,

καὶ κήρυγμα τῆς χάριτος τὸ τοῦ εὐαγγελίου.
 ἐκεῖθεν πνευματεφόρος χορὸς τῶν ἀποστόλων,
 ἐξῆλθε καὶ ἐφώτισε τὰς διανοίας ὅλων.
 ἐκαὶ ὁ τάφος τῆς μητρὸς κυρίου τοῦ χριστοῦ μας,
 τοῦ ἀρχιθύτου Ἰησοῦ ποιμένος τοῦ καλοῦ μας.
 λοιπὸν δὲν ὑποφέρομεν νὰ μένῃ χαλασμένος,
 ὁ πάνσεπτος οὗτος ναὸς καὶ κατηδαφισμένος.
 ἀλλὰ πάντες συντρέχομεν πάντες συμβουθούμεν,
 καὶ τὴν περιουσίαν μας ὅλην σχεδὸν πωλοῦμεν.
 καὶ ἐλπίζομεν εἰς τὸν θεὸν νὰ μᾶς παρηγορήσῃ,
 πάντα ὡς παντοδύναμος νὰ τὰ διευθετήσῃ
 καὶ πάλιν στήν ἀρχαίαν του στάσιν νὰ τὸν ἰδῶμεν,
 καὶ εἰς τὴν πρώτην καλλονὴν, καὶ πάντες νὰ χαρῶμεν.
 ἀπὸ τοῦ γένους οὖν κοινὴ ἀναφορὰ γραφείτω,
 καὶ εἰς τὴν πόρταν δεβλετιοῦ τὴν ὑψηλὴν δοθείτω.
 ἔπειτα καὶ ἐπίτροποι πρέπει νὰ ψηφισθῶσι,
 συνοδικῶς καὶ γενικῶς πρέπει νὰ ἐκλεχθῶσι.
 ἡ γὰρ μακαριότης τοῦ μόνου τοῦ δὲν ἀντέχει,
 καὶ ἐπιτρόπους βοηθοὺς εἰς ταῦτα ἂν δὲν ἔχῃ.
 πρὸς τούτοις δὲ καὶ γράμματα ἀνάγκη νὰ γραφῶσι
 ἐγκύκλια συνοδικὰ παντοῦ ν' ἀποσταλθῶσι,
 ἐμφαντικὰ δηλωτικὰ πυρκαϊᾶς τοῦ θεοῦ,
 ναοῦ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ κυρίου.
 καὶ ἐξαρχοὶ ὡσαύτως δὲ νὰ ἀποφασισθῶσιν,
 σὺν μεμαλήκει μαχρουσὲ σὺν τούτοις νὰ σταλθῶσιν.
 αὐτὰ οὖν ἀπεφάσισαν καὶ ἔβαλον εἰς πρᾶξιν,
 τὸ γένος ἅπαν γενικῶς ἀμέσως κατὰ τάξιν.
 καὶ πρῶτον ἡ ἀναφορὰ τοῦ γένους συνετέθη,
 καὶ εἰς τὴν πόρταν δεβλετιοῦ ἐμμέσως ἀνῆλθῃ.
 ἦν δεβλετιοῦ δ' ἐρμηνεὺς δημήτριος ὁ μέγας,
 λέγων μουρούζης πειζαδὲς οὐ ὅμοιος κἀνένας.
 ἐκ τῆς λαμπρᾶς φημί σειρᾶς τῶν πάνυ μουρουζαίων,
 οὓς πᾶσα γλῶσσα εὐφημεῖ ἐλλήνων εὐρωπαίων.
 μ' ὅλον ὁποῦ ἀδύνατον τινὰς νὰ ἡμπορέσῃ,
 Νὰ ἀριθμήσῃ τὰ καλὰ καὶ νὰ τοὺς ἐπαινέσῃ.
 καὶ τοῦτο ἅπας βεβαίως καθότι ἐπειράθη,
 ὀλίγων ἢ πολλῶν καλῶν ὁπόταν ἐχρειάσθη.
 καὶ γλῶσσα δημοσθένειος, κάλαμος θουκυδίδου,
 καὶ νοῦς μέγας καὶ πολὺς ὡσπερ τοῦ ἀρχιμήδου
 θελήσῃ τι γὰρ νὰ εἰπῇ τῶν τούτων ἐγκοιμίων,
 συστέλλεται καὶ σιωπᾷ ὡς εἰς τῶν ἀναξίων.
 θεὸς τόνουν ἀμείψαιτο τούτους τῆς προθυμίας,
 μετόχους ποιησάμενος καὶ ἄνω βασιλείας.
 οὗτος οὖν ὁ δημήτριος μετὰ τοῦ ὑπερτάτου
 γιουσούφ πασᾶ ἐκστράτευσεν ὄντος τότε ὑπάτου.
 ἀλλ' ἂν καὶ ὁ γιουσούφ πασᾶς τὸν εἶχ' ἐκαὶ μαζί του,
 ἀλλὰ καὶ ἐκεῖθεν ἔθυσε σχεδὸν καὶ τὴν ζωὴν του.
 εἰδὼ δὲ εἰς τὴν ὑψηλὴν πόρταν τοῦ δεβλετιοῦ,
 τὸν τόπον τὸν πανέκλαμπρον ἐπέχων δημητρίου,
 σπαθάρης ὁ πιπίκας ἦν καὶ οὗτος ζῆλον ἔχων,
 ὡς δραγουμάνος καὶ κλεινοῦ τὸν τόπον ὡς ἐπέχων.
 φιλότιμος καὶ θερμουργὸς καὶ εὐλαβὴς ἦν ἄκρως,

ἐπαίνους τούτους σιωπῶ δὲν διηγοῦμαι εἰς μάκρος,
 ἐδόθη οὖν στήν ὑψηλὴν πόρταν τὸ ἀρζουχάλι,
 δι' οὗ καὶ ἀνεφέρομεν τὸ ἄθλιόν μας χάλι.
 κατόπιν δὲ ἀπόδειξες συνοδικαὶ γραφθῆκαν,
 πρῶτον εἰς βασιλεύουσιν αὐταὶ ἐδικτασθῆκαν.
 ἔπειτα καὶ ἐπίτροποι κοινῶς ἐψηφισθῆκαν,
 τὸν ἀριθμὸν δεκαοκτὼ καὶ ἐδιορισθῆκαν.
 τῷ ὄντι ὑποκείμενα ἄξια τιμημένα,
 ὧν τὰ ὀνόματα εἰσὶ τὰ κάτω γεγραμμένα.
 γεώργιος ὁ φανεργλῆς τοῦδ' ὁδοῦς τζικαλιώτης,
 ὁ γεωργάκης ὁ τζηράς καὶ οὗτος εἶναι χιότης.
 χατζῆ κωνσταντῆς γεώργιος, γεωργάκαχας σελβίκη,
 σὺν ἅμα τῶν σαββάφιδων ἱγίτ πασῇ λαμπρίκῃ.
 χριστόδουλος τερτζίπασης ὁ σπανταλτζῆς ἀνέστης,
 ἂν σφάλλω δὲ εἰς τὴν σειράν ἐγὼ δὲν εἶμαι πταί-
 [στης.
 γιαννάκης ὁ καμπούρογλους, πακάλης ὁ ριζάκης,
 ὁ χατζῆ σάββας ἀπατζῆς, κάπηλας στεφανάκης
 ὁ ἀρχιτέκτων κομνηνὸς καὶ ὁ χατζῆ κωνσταντῆνος
 κεραστετζῆς χατζῆ κοσμάς λεγόμενος ναρῆνος.
 ὁ ἰωάννης δεμερτζῆς γιάννης μυτιληναῖος,
 ὁ κύρ χατζῆ δὲ πανανὸς ἔμειν' ὁ τελευταῖος.
 τούτους τὸ γένος ἐκλεξε διώρισ' ἐπιτρόπους,
 οἵτινες καὶ ἐδοκίμασαν πολλοὺς κινδύνους κόπους.
 ὧν ὁ πανάγαθος θεὸς τοὺς ν' ἀνταμείψῃ,
 ἡ χάρις του οὐδέποτε ἐκ τούτων νὰ μὴν λείψῃ
 τῆς βασιλείας οὐρανῶν μέτοχοι νὰ γενῶσι,
 αὐτοὶ καὶ πάντες οἱ λοιποὶ ὅσοι συμβοηθῶσι.
 αὐτοὺς οὖν ἂς ἀφῆσωμεν δουλαῖς τοὺς νὰ κοιτάξουν,
 κατὰ τὴν προθυμίαν τοὺς εἰς τ' ἄλλα νὰ σπουδάζουν.
 καὶ ἂς πάγωμεν στήν ὑψηλὴν πόρταν τοῦ δεσποτίου,
 διὰ νὰ μάθωμεν ἐκεῖ περὶ τοῦ μαγζαρίου.
 ὅπου πληροφορήθημεν μὲ μέσον τῶν γνωστῶν μας,
 τῶν πανεκλάμπρων δὲ φημί καὶ ὑπερχαριστῶν μας.
 τεχζῆλι ὅτι ἐγένεν στὸ κράτος βασιλείας,
 καὶ χάτι ἐτραβίχθηκε σ' αὐτὸ ἐπ' ἀληθείας.
 ὦ μήνυμα χαροποιὸν, ὦ καλὴ ἀγγελία.
 ὦ εὐφροσύνη ὦ χαρὰ, ὦ ἄκρα θυμηδία.
 ἅπαντες οὖν ἐχάρημεν δεήθημεν κυρίου,
 ὑπὲρ τοῦ ἀνακτος ἡμῶν ὄντος πολυχρονίου.
 καὶ ὑπὲρ τῶν λοιπῶν ἡμῶν τῶν ὧδε ἐνδημούντων,
 ῥιτζάλιδων καὶ αὐθεντῶν καὶ τῶν ἀπνημούντων.
 ἐγράφῃ οὖν ὁ ὀρισμὸς ἐμφαντικὸς ἀδείας,
 μόν' εἶχε μείνη ἀνοιχτὸς τόπος μουπασιρείας.
 διὰ νὰ διορίσωμεν ἄξιον μουπασιρῆ
 ὅχι κἀνένα δόλιον ὑπουργὸν μουζεβδίρη.
 ἄξιος οὖν ἐπικριθεὶς εἶς πέι ἀπτραχίμης,
 ἔλμας πασαζαδὲ υἱὸς καλὸς καὶ μουλατῆς.
 αὐτὸς ἐδιορίσθηκε εἰς τοῦτο τὸ χουζμέτι,
 αὐτὸν καὶ ἀπεστείλαμεν μὲ τὸ μεμουριγέτι,
 ὁ οὖν λαβὼν τὸν ὀρισμὸν μὲ ἄκραν θυμηδίαν,
 ἀμέσως ἀνεχώρησε μᾶς ἄφησε ὑγίαν.

ἀφ' οὗ δ' ἐκεῖνος μίσεισε τῆς πόλεως δ' ἐξῆλθε,
 εἰς τὸν μακαριώτατον ἄλλῃ φροντὶς ἐπῆλθε.
 περὶ τοῦ κάλφα δηλ. καὶ τῶν λοιπῶν ὧν χρῆζει,
 ἕνας τοῦτοτος θαυμαστὸς πνὰς πόσα κοστίζει.
 καὶ ἐν ᾧ μόνος ἐσκέπτετο ποῖον νὰ παρακαλέσῃ.
 ἀπὸ τοὺς ἀρχιτέκτονας ποῖον νὰ προσκαλέσῃ.
 ἰδοὺ ὁ κάλφας ἔρχεται στήν μακαριότητά του,
 καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ μ' ἄκραν πραότητά του,
 ἐγὼ εἰπὼν δεσπότη μου ἐξ ὅλης μου καρδίας,
 ἐξ ὅλης προαιρέσεως ἐξ ὅλης διανοίας.
 νὰ πάγω ἀπεράσισα καὶ νὰ ἐπιστατήσω,
 εἰς τὸν πανάγιον ναὸν νὰ τὸν οἰκοδομήσω.
 ταῦτα εἰπὼν καὶ ἀσπασθεὶς τοῦ μακαριωτάτου,
 τὴν χεῖρα ἀνεχώρησεν εὐθὺς ἀπὸ κοντά του.
 ποῖος δὲ φίλε ἄρα γὰρ ἦν οὗτος ὁ γενηαῖος;
 ὁ ἀρχιτέκτων κομνηνὸς ἦν ὁ μυτιληναῖος.
 ὁ δὲ μακαριώτατος ἐπλήσθη θυμηδίας,
 καὶ τοῦτο εἶπε κύριε τῆς σῆς θείας προνοίας.
 καὶ εὐθὺς μαστόρους φρόντισε καὶ κερεστὲ καὶ ἄλλα,
 ὅσα ἦν τό· εἰ δυνατόν μικρά τε καὶ μεγάλα.
 ναυλώθη καὶ καράβιον μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν χάρι,
 καὶ πάντα τότε ἔλαβον τὸ δυνατόν καράβρι.
 εἶτα δὲ τὰ ἐγκύκλια γράμματα ἐγραφθῆκαν,
 καὶ ἀπ' τὸν μακαριώτατον ἐξαρχοὶ ψηφισθῆκαν.
 καὶ ἐπιστολὰς οἱ γέροντες τοὺς ἔδωκαν ἰδίας,
 καὶ οὕτως ἀπεστάλησαν σ' ὅλας τὰς ἐπαρχίας.
 ἀλλὰ θαρρεῖς πῶς μείναμεν ἀπὸ τῶν ἀρμενίων,
 ἡσυχοὶ ἀνενόχλητοι ἐκ τούτων τῶν θαλίων;
 αὐτοὶ ὡς ἐμυρίσθησαν πῶς πήραμεν φερμάνι,
 ἀπ' τὸ κακὸν τοὺς ἔσκασαν δὲν εἶχον πιὰ δερμάνι.
 γράφουν λοιπὸν ἀναφορὰν στὸ σκούταρι πηγαίνουν,
 στὸ βασιλεῖα ἔμπροσθεν τολμοῦσι καὶ εὐγαίνουν.
 ἄπειρον πληθὸς ἐξ αὐτῶν τὴν δίδουν καὶ βοοῦσι,
 τὸ ἔλεος τοῦ κράτους τοῦ ζητοῦσι καὶ θρηνοῦσι.
 ἀνήμερα τὴν ἔδωκαν τ' ἁγίου γεωργίου,
 ἦτοι εἰς τὰς εἰκοσιτρεῖς μηνὲς τοῦ Ἀπριλλίου.
 ἀναξ' δ' ὁ δικαιοτάτος αὐτὸς τοὺς τ' ἀρζουχάλι,
 στήν πόρταν κάμνει ἰχάλε, καὶ ἔξω εὐθὺς εὐγάλει.
 κατὰ τὴν προσταγὴν λοιπὸν τότε τοῦ δεσποτίου,
 καὶ κατὰ τὴν διάληψιν τούτου τ' ἀρζουχαλίου
 ἐγένετο ἐξέτασις ἀπὸ τῶν καλεσίων,
 ἀπὸ τοὺς κώδικας φημί περὶ τῶν καυδίων.
 λοιπὸν ἂς τοὺς ἀφῆσωμεν κώδικας νὰ κοιτάξουν,
 καὶ ὅλα τὰ καλέμια αὐτοὶ νὰ ἐξετάξουν.
 ἡμεῖς δ' ἂς ξεκινήσωμεν κάλφας καὶ τοὺς μαστόρους,
 πάντας ἁγίους μετ' αὐτῶν ἂς κάμωμεν συμπόρους.
 εἰς τοῦ μαῖου δὲ τὰς τρεῖς μέτευσαν κατ' εὐθείαν,
 διὰ ἱεροσόλυμα μᾶς ἄφισαν ὑγείαν.
 ὁ οὖν πανάγαθος θεὸς νὰ τοὺς κατευοδώσῃ,
 ἐπίσης καὶ τὸν ἀνεμὸν οὐριὸν νὰ τοῖς δώσῃ.
 ἀλλ' ἐπειδὴ ἀρμένιοι δὲν ἤμποροῦν νὰ εὗρουν,
 κάττι εἰς τὰ καλέμια καὶ ὅλο ἕνα γυρεύουν.

στήν Ἱερουσαλήμ ἀπέλθωμεν νὰ πληροφορηθῶμεν,
ὁ μουπασίρης ἔφθασεν ἢ ὄχι νὰ ἰδῶμεν.
ἐκεῖ λοιπὸν μανθάνομεν πῶς ἔφθασε στὸ κἀίφα,
ἔπειτα ἐκατήντησεν ἐκεῖθεν εἰς τὸ γιάφα.
κ' ἐκεῖ δὲν κάθησε πολλὰς δύο μόνον ἡμέρας,
κ' ἔτρεχε στὸ ποθούμενον νὰ ἐπιθέσῃ πέρας.
φθάσας δ' αὐτὸς κι' οἱ μετ' αὐτοῦ τῇ ἐ τοῦ μαῖου
ἅπαντες ἐξεπέστεισαν ἐν τῷ πατριαρχεῖου.
συνδοιοπόρος μετ' αὐτοῦ ἦν κι' ὁ ἀρχιμανδρίτης,
Ἰωακείμ ὁ κύπριος ὁ ἀγιοταφίτης.
ὅς προλαβόντως ἔφερε τὰς νέας ἀγγελίας,
πυρκαϊῆς τῆς τοῦ ναοῦ λέγει τὰς ὀλεθρίας.
πάραυτα ἠτοιμάσθη δὲ διὰ τὸν μουπασίρη,
κονάκι πολλὰ εὐμορφον κοντὰ στὸ μοναστήρι.
ὅπου ἐπῆγαν πρὸς αὐτὸν ὅλοι οἱ οὐλαμάδες,
διὰ τὸ καλῶς ὥρισε, καὶ ὅλοι οἱ ἀγάδες.
ὕστερον δὲ ἀπὸ αὐτοὺς καὶ οἱ φραγκοπατέροι,
κατόπιν ἀπὸ τούτους δὲ, κ' οἱ ἀρμενοτερτέροι.
ἔκαμεν ὕστερον κι' αὐτὸς τὴν κόντρα βήζιτά του,
πρὸς οὓς καὶ ἂν ὑπῆγάσι πρῶτον αὐτοὶ κοντὰ του
ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ἐντόπιοι διὰ τὸν πηγαῖμόν του,
δὲν ἔμαθον παρ' οὐδενὸς τὸν καθ' αὐτὸ σκοπὸν του
τὶ ἀπευκταῖον καὶ κακὸν φοβούμενοι μὴν πάθουν,
μὲ τρόπον ἐπιτήδειον ῥωτοῦν διὰ νὰ μάθουν.
τοῦ ἐρχομοῦ του τὸν σκοπὸν τὴν καθ' αὐτὸ αἰτίαν,
ὁ δὲ τοὺς καθιστόρησε μ' ἄκραν ἀδολεσχίαν
μεμεούρης πῶς ἐστάλθηκεν ἐκ μέρους δεβλετίου,
γιὰ τῶν ῥωμαίων τὸν πινᾶν, ναζίρης τοῦ γιαιπίου.
καὶ τῶν ῥωμαίων μοναχὰ τὰ μέρη θέλει κτίσει,
εἰς ταῦτα ἔχει προσταγὴν γιὰ νὰ ἐπιστατήσῃ.
καὶ ἔτζι πληροφορήσε τοὺς τούρκους καὶ τὰ γένη,
καὶ νέον μουλλᾶν πρόσμεναν ἱτζράς διὰ νὰ γένη.
νὰ διαβασθῇ στὸν μεχκεμὲ νὰ γένη κираάτι,
τὸ ὑψηλὸν μὲν αὐτὸ τοῦ βασιλέως χάτι.
οἱ οὖν κακοαρμένιοι μετὰ τῶν φράγκων ἄμα,
ὑπώπτουσιν καὶ ἔλεγον τί εἶν' αὐτὸ τὸ δράμα;
τὰ τῶν ῥωμαίων παρευθὺς ὅλα διενεργοῦνται,
οἱ ἐδικοὶ μας οἱ κλοὶ φρίνεται πῶς κοιμοῦνται.
ὁ μουπασίρης τῶν γραικῶν ἔφθασε παρὰ χρῆμα,
οἱ ἐδικοὶ μας καθ' ὅδον μὴν πέθαναν; ἄχ κρίμα.
μὰ γικτὶ δὲν στάλθηκε τριῶν τῇ ὁμονοίᾳ,
εἰς μουπασίρης, ἀλλὰ τρεῖς; φαίνεται ἀσυμφωνία.
ἡμεῖς δ' αὐτοὺς ἐάσαντες κατέλθωμεν στὸ γιάφα,
ἂν φαίνωνται καράβια νὰ διοῦμ' ἀπὸ τὸ κἀίφα.
δύω καράβια φάνηκαν ἓνα κατόπι τ' ἄλλο,
τὸ ἓνα μὲν μικρότερον τὸ ἄλλο δὲ μεγάλο.
αὐτὰ ἦλθον κι' ἄραξαν στήν πιάτζα στὸ Ἰάφφα,
τὸ ἓνα ἦτον τοῦ μουλλᾶ, τὸ ἄλλο δὲ τοῦ κάλφα.
εἶχε δὲ τότε ὁ μάιος εἴκοσι πρὸς τοῖς ἑξή,
εἰς τούτων τὴν ὑπάντησιν πολλοὶ εἶχον συντρέξει.
κι' ἀπὸ τὸ γιάφα μετὰ τρεῖς ἡμέρας οὗτοι βγαίνουν,
κ' εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ὀγλίγωρα προφθαίνουν

ἀφοῦ δ' ἐπέρασαν αἱ τρεῖς ἡμέραι πηγαίμου των,
καὶ ἐπαυσαν τὰ πατιρδιὰ τὰ τοῦ χαιρετισμοῦ των
διεμηνύθη ὁ μουλλὰς περὶ τοῦ φερμανίου,
τοῦ ὁρισμοῦ βασιλικοῦ καὶ τοῦ χατσεριφίου.
αὐτὸς δὲ ὁ καλὸς μουλλὰς ὢν προσερμηνευμένος,
ἀμέσως γὰρ τὸν δίδαξεν ὁ τρισκαταραμένος,
χασὰν ἐφέντης ὁ μουφτής κι' οἱ ἄλλοι ὁπαδοὶ του,
γιὰ νὰ βαστάξῃ τὸ βαρὺ, κι' αὐτοὶ εἶναι μαζὺ του.
καὶ ἂν δὲν πάρῃ ἑκατὸν πουγγιά νὰ μὴν ἐνδώσῃ,
οὐδὲ τὸν ὅρισμόν αὐτὸν νὰ στέρξῃ ν' ἀναγνώσῃ.
αὐτὰ οὖν μᾶς ἐμήνυσε κατὰ τὴν ὁδηγίαν,
ὁ κριμλὴς νέος μουλλὰς καὶ τὴν διδασκαλίαν.
μ' ὅλως δ' ἐκαταπίσθηκεν ὕστερον μετὰ βίας,
καὶ ἔστερξεν ὁ μαθητὴς εἰς τὰ ἐξ ἡμισείας.
ὁ δὲ διδάσκαλος μουφτής δὲν στέργει στὰ πενήντα,
ἀλλὰ μᾶς πῆρε στανικῶς πέντε καὶ ἐβδομήντα.
ξεχωριστὰ οἱ ἄλλοι δὲ ἀγάδες οὐλαμάδες,
καὶ οἱ λοιποὶ ἐντόπιοι, ῥωτὰς γιὰ τοὺς πασάδες;
ὁ τοῦ σαρμίου μὲν πασᾶς μᾶς πῆρε τετρακόσια,
ὁ τῆς πτολεμαίδος δὲ μᾶς πῆρε τριακόσια.
ἔγινεν οὖν συνέλευσις ὅλων τῶν οὐλαμάδων,
μέσα εἰς τὸν μεχκιεμὲν καὶ ὅλων τῶν ἀγάδων.
κ' ἐδιαβάσθη ἡ προσταγὴ ὁ ὁρισμὸς τὸ χάτι,
κ' ὅλοι ὁμοῦ ξεφώνησαν ἔχομεν ἱταάτι.
πλὴν σήμερον δὲν γίνετε νὰ κάμωμεν τὸ κιέσφι,
γιατὶ ἡ ὥρα πέρασε δὲν ἔχομεν καὶ κιέσφι.
καὶ τὴν ἑξῆς κατέγραψαν ὅλα τὰ κρημνισθέντα,
μέρη ναοῦ τοῦ καμαμὲ καὶ τὰ πυρποληθέντα.
οἱ φράγκοι δὲ κι' ἀρμένιοι ἄρχησαν νὰ ρωνάζουν,
δὲν θέλομεν νὰ γράψετε τὰ μέρη μας νὰ κράζουν.
τί ἔχουν ἀπ' τοὺς τύπους νὰ κάμουν οἱ ῥωμαῖοι;
ἡμεῖς ὀρίζομεν αὐτοὺς φράγκοι καὶ ἀρμεναῖοι,
δὲν εἶναι μόνον ὁ ναὸς γραικῶν στήν ἐξουσίαν,
κ' ἡμεῖς ὀρίζομεν σ' αὐτὸν ἔχομεν συντροφίαν.
ἀφοῦ οὖν κατεγράφησαν πάρθησαν στὸ κονδῆλι,
ὅλα τὰ μέρη τοῦ ναοῦ καὶ ἔγεινε τατῆλι.
ἐγράφη ὁ μουρασελὲς ἡ ἀδεια ἐδόθη,
καὶ πρῶτον ἡ ἐξώπορτα ἡ δίπτυχος καρφώθη.
εἶχε δὲ ὁ Ἰούλιος τότε δεκαεννέα,
ὥς ἔχομεν ἀπ' τὴν φωτιὰν διακόσιες τρεῖς κ' ἐνέα.
καὶ μεθ' ἡμέρας ἔπειτα ἔφθασ' ὁ σιλικτάρης,
τῆς Δαμασκοῦ ἀποσταλεῖς γιουσοῦφ πασᾶ σπα-
[θάρης.

ὅς ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ μπουγιουρουλδὶ ἀδείας,
χουζμέτι ἔχων καὶ αὐτὸς ἄλλης μουπασιρείας.
πάραυτα ἠτοιμάσθη δὲ κονάκι πάλιν ἄλλο,
καὶ δι' αὐτὸν εὐρύχωρον εὐμορφο καὶ μεγάλο.
ἀφοῦ δ' ἡ πόρτα βάλθηκεν ἡ δίπτυχος ἀγία,
ἄρχιζαν νὰ κουρδίζωσι μαστόροι σκαλωσία.
διὰ ν' ἀρχίσουν ἀπ' ἐκεῖ κτίζοντας νὰ πηγαίνουν,
ἀπ' ἐξῶ στὰ ἐνδότερα. ἰδὲ πλὴν τί παθαίνουν.
(Ἐπεται τὸ τέλος.)